

A close-up, black and white illustration of a man's face, looking slightly to the left with a faint smile. He has dark hair and is wearing a dark jacket.

อาชิง รีบมาเร็ว

ห!—

เจ้าคนเลวนี่

เขายิ้ม แต่ตา
ไม่ได้ยิ้มสักนิด
น่ากลัวจริงๆ

น่าจะ
เป็นตอนนั้นสินะ
เซวียหยางคงจำ
คนพวกนี้ได้

หรือว่า
เจ้าคนเลวนั้น
ต้องการช่วย
ท่านนักพรต
จริงๆ?

ไม่ใช่! พวกเขา
ไม่ใช่ศพเดินได้
แต่เป็นคนเป็นที่
ถูกหมอกพิษ

เหมือนกับ
พวกหลานจิ้งอี่
ที่หลังจากถูกพิษ

ก็ยังมีชีวิตอยู่ เพียง
แค่รักษาก็กลับมา
เป็นปกติได้!

ฆ่าพวกเขา
เท่ากับฆ่า
คนเป็น!

เอ๋?

ทำไมฉันของ
ศพเดินได้พวกนี้
ถูกตัดออกหมด
เลยล่ะ?

เดิมทีพวกเขา
สามารถพูดและ
แสดงตัวตนได้

แต่โชคร้าย

ทั้งหมดกลับถูก
คนชิงตัดลิ้นไปก่อน
ทำได้เพียงร้องเสียง
ประหลาดที่ฟังแล้ว
คล้ายศพเดินได้!

ถึงจะคิดไม่ออกว่า
ปัญหาอยู่ตรงไหน
แต่หมอนั่นต้อง
ไม่ใช่คนดีแน่นอน

ต่อไปถ้าพวกเขา
ออกลัราตรีอีก
ข้าจะต้องตาม
ไปดูทุกครั้ง!

เขาเลวจนเป็น
สันดานแล้ว!
อาชิง เจ้าอย่าได้
หลงเชื่อเซวียหยาง
เด็ดขาดนะ!

〇
〇
〇

คืนหนึ่งในหน้าหนาว

วันนี้หนาวมาก
อย่าออกไปข้างนอก
เลยนะ!

อืม

ท่านนักพรต
ข้าอยากฟัง
เรื่องเล่า!

ตอนเด็กไม่มีใคร
เล่าเรื่องให้ข้าฟังเลย
ข้าจะเล่าให้เจ้าฟังได้
อย่างไร?

งั้นให้ข้าเล่า
ให้ฟังเป็นไง?

ดี ๆ
เจ้าเล้าเลย

แต่ก่อน
มีเด็กอยู่คนหนึ่ง

เด็กคนนั้นชื่นชอบ
ขนมหวานเป็นอย่างมาก
แต่ว่าเพราะไม่มีพ่อแม่
ทั้งยังไม่มีเงิน จึงไม่อาจ
ซื้อกินได้

วันหนึ่ง

เมือง
เยวีย
หยาง

เขานั่งเหม่ออยู่ตรงบันได
เหมือนเช่นเคย

ถ้าอยากกิน
ขนมหวานจานนี้

ก็จงเอาสิ่งนี้ไปส่ง
ที่แห่งหนึ่ง เสร็จแล้ว
ข้าจะแบ่งให้เจ้า

เขาไม่รู้หนังสือ

เพียงแค่ถือกระดาษไปส่ง
ในสถานที่ที่กำหนดไว้

